04

Descobrir el Ressuscitat en temps de pandèmia

Homilies de Setmana Santa 2020

Cardenal Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona

Anima Sedis

Consell Editorial
Excel·lentíssim Capítol de la Catedral de Barcelona

Disseny gràfic i maquetació

DISCREPANTIA

GC Gasulla Comunicació SL

© **de l'edició:** Catedral de Barcelona
Pla de la Seu, s/n
08002, Barcelona

© **del text:** el seu autor

© **de les imatges:**
Catedral de Barcelona, fotògraf: Guillem F. Gel

Maig 2020
ISBN PENDENT
DL PENDENT

www.catedralbcn.org
publicacions@catedralbcn.org

Descobrir el Ressuscitat en temps de pandèmia

Transcripció de les homilies predicades a la Catedral de Barcelona durant la Setmana Santa de 2020

† Cardenal Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona

Pròleg

Com la majoria de països del mon, el nostre Arquebisbat de Barcelona ha viscut la Setmana Santa del 2020 com una de les més excepcionals de l'època moderna.

Confinats a casa, a causa d'una pandèmia que ha afectat la totalitat de la població mundial, les famílies cristianes s'han vist obligades a seguir les celebracions dels grans esdeveniments de la nostra fe, la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús, davant de la TV i d'altres mitjans audiovisuals.

La nostra Catedral ha ofert als fidels de l'Arquebisbat tots els actes litúrgics de la Setmana Santa a través de diferents mitjans audiovisuals, ja que, seguint les mesures proposades per les autoritats sanitàries, no era possible la seva presència física.

El cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, ha presidit totes aquestes celebracions, de Setmana Santa i de Pasqua, acompanyat físicament només d'unes quantes persones, però seguit per milers a través dels mitjans.

El Capítol ha recollit les homilíes d'aquests dies i les publiquem en aquesta col·lecció de la Catedral de Barcelona perquè desitgem que aquestes paraules en temps de pandèmia ens ajudin a descobrir el Senyor Ressuscitat, aquell que va portar la Creu fins al Calvari i ens convidà a seguir-lo.

De tot cor us desitjo que els ensenyaments del nostre arquebisbe us ajudin a viure amb més intensitat la vida cristiana en aquests moments.

Mn. Josep Ramon Pérez

Degà-president de l'Excm. Capítol de la Catedral de Barcelona

Índex

Pròleg

No baixis de la Creu
Homilia de Diumenge de Rams 2

Portem per tot arreu, sempre, el perfum de Déu
Homilia de la Missa Crismal 9

La Bellesa de l'Amor és el que salvarà el món
Homilia de Dijous Sant 18

Davant del Crist que mor per salvar-nos a tots, preguem!
Homilia de Divendres Sant 26

Crist ha vençut la mort, per què tenir por?
Homilia de la Vigília de Pasqua 35

Quina ceguesa no ens deixa veure el Ressuscitat?
Homilia de Diumenge de Pasqua 42

NO BAIXIS DE LA CREU

DIUMENGE DE RAMS 6 d'abril de 2020

«El primer dia dels Àzims, els deixebles anaren a dir a Jesús: On vols que et fem els preparatius per a menjar el sopar pasqual? Ell respongué: Aneu a la ciutat, a casa de tal, i digueu-li: "El Mestre diu: La meva hora és a prop. Faré el sopar pasqual amb els meus deixebles a casa teva."» (Mt 26, 14-26, 66)

Benvolguts germans i germanes, sobretot vosaltres que seguiu aquesta celebració per la televisió i Ràdio Estel, tots vosaltres que sou als hospitals, a casa vostra, residències d'ancians... Tots vosaltres esteu molt presents aquí.

La veritat és que veure la Catedral buida fa una mica de fredor. Abans de venir a la celebració d'avui aquí, he vist un moment a la televisió com el Papa també celebrava a la basílica de Sant Pere, a Roma, i estava buida, com aquí a la Catedral. Fa fredor.

Fa fredor veure també que vosaltres heu de seguir aquesta celebració des de casa vostra, un dia tan gran com avui, el Diumenge de Rams, en què anàvem a la Sagrada Família, a la parròquia, a la Catedral... anàvem per tot arreu amb els rams, palmes i palmons, amb joia; avui, tots tancats a casa per culpa d'aquesta pandèmia. Això és entrar en la passió de Crist, a la Setmana Santa, probablement d'una manera més semblant a com la va viure Crist. Ell va entrar en una passió dura, difícil, una Setmana Santa molt dura.

I és veritat que avui Jesús entra amb les palmes, amb tota la gent cantant *Hosanna qui ve en nom del Senyor*. Jesús entra amb humilitat; aquesta setmana, nosaltres també hi entrem amb humilitat. Ell entra damunt d'un ase, d'un pollí, humilment, no entra damunt un corser, amb un bon cavall

d'emperador. No, en un ase, en un pollí, entra amb humilitat. I ve, diuen, en nom d'un Altre. No és Ell l'important, sinó qui l'ha enviat. Jo faig la seva voluntat, jo soc aquí per Ell. Ell vol donar tot el protagonisme al Pare. Quina humilitat!

Nosaltres, potser, hem d'aprendre també a viure amb aquesta humilitat de Jesús. No creure que som el centre del món, més importants que Déu, més importants que els altres. No, nosaltres som l'últim de tots, com també deia Sant Pau: Jo, elegit pel Senyor, soc l'últim, el més pecador de tots. Aprendre a viure aquesta humilitat ens ajudarà a situar-nos d'una altra manera en la societat, dins de la família, en la nostra feina i en la nostra vida. Aquest és el primer ensenyament que podem trobar.

El van dur a crucificar

El segon ensenyament l'extraiem del relat evangèlic que recull com els que passaven davant de Jesús crucificat es burlaven d'ell i, rient del seu patiment, li feien dos suggeriments sarcàstics: si ets Fill de Déu, *salva't a tu mateix, baixa de la creu*. Si ets el Fill de Déu, *salva't*.

Avui també hi ha gent que se'n riu, que en aquesta epidèmia dediquem temps a pregar i que convidem la gent a fer-ho. Es repeteix la història.

La nostra reacció ha de ser de solidaritat en l'ajuda material i en l'espiritual. No podem pensar només a salvar-nos a nosaltres mateixos, pensar només en el nostre benestar i, per tant, evitar la creu personal.

El sofriment és una realitat molt actual i molt dura. Podem només pensar en nosaltres mateixos i en la nostra felicitat? Seríem egoistes.

Jesús no respon a la provocació dels que es riuen d'ell, no pronuncia cap paraula. Ho acabem d'escoltar a la passió. No és el moment de donar explicacions; la seva resposta és el silenci. Un silenci que és respecte als que el menyspreen, comprensió de la seva ceguesa i, sobretot, compassió i amor.

Jesús només trenca el seu silenci per dirigir-se a Déu amb un crit punyent: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?* No li demana que el salvi baixant-lo de la creu, només que no s'amagui ni l'abandoni en aquest moment de mort i sofriment

extrem. I Déu, el seu Pare, resta en silenci. També avui Déu resta en silenci.

Només escoltant fins al fons aquest silenci de Déu, descobrim alguna cosa del seu misteri. Déu no actua com un ésser poderós i triomfant, tranquil i feliç, aliè al patiment humà, sinó que actua en el silenci, en l'aparent impotència i amb tota humiliat. És un Déu que pateix amb nosaltres el dolor i la foscor, fins a la mort mateixa. Avui és a les clíniques, a les residències de gent gran, als domicilis de tants i tants germans nostres que pateixen i moren. És amb tu a casa teva, al teu hospital, a la teva residència. Déu també pateix i mor en el silenci d'aquests germans nostres.

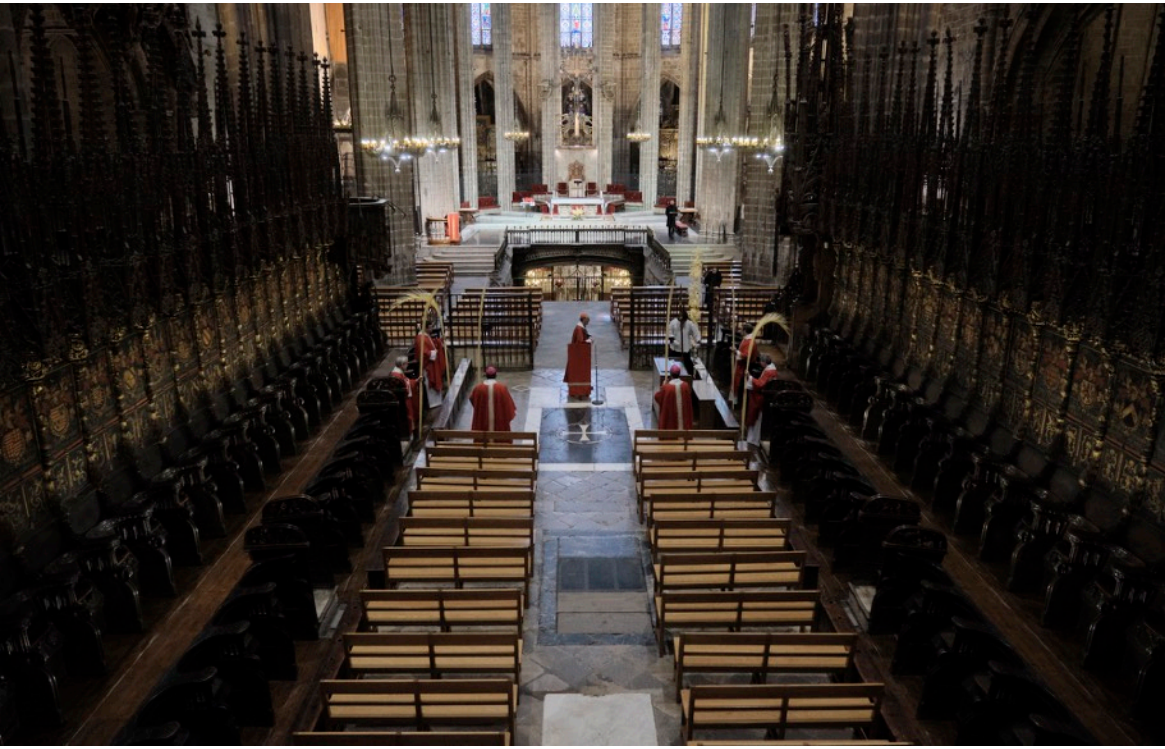

Per això, en contemplar el crucificat, els "crucificats d'aquests dies", la nostra reacció no és d'escarni o menyspreu, sinó de pregària confiada i agraïda. I li diem al Senyor:

> *No baixis de la creu. No ens deixis sols en la nostra aflicció. Per a què ens serviria un Déu que no hagués viscut la nostra creu? Qui ens podria defensar?*

En qui podrien confiar els malalts de Covid-19, els seus familiars, els sanitaris i tantes persones que són als serveis especials i essencials? On podrien posar l'esperança les persones que avui no veuen futur en la seva vida? A qui s'agafarien els malalts crònics i els moribunds? Qui podria oferir consol a les víctimes del coronavirus? No, Senyor, no baixis de la creu, perquè si no et sentim ***crucificat*** al nostre costat, als hospitals, residències i domicilis, ens veurem més ***perduts***.

Amb Tu sentim pau i consol. Germans, que aquesta pau i aquest consol del crucificat, ressuscitat, però crucificat, sigui avui i sempre amb vosaltres.

AMÉN

PORTEM PER TOT ARREU, SEMPRE, EL PERFUM DE DÉU

MISSA CRISMAL 7 d'abril de 2020

«Hi havia un home de nom Naaman, cap de l'exèrcit del rei de Síria, molt estimat i afavorit pel seu rei, perquè el Senyor havia donat la victòria a Síria a través seu. Però aquest home estava malalt de lepra» (2Re 5, 1-27)

Benvolguts germans i germanes que sou aquí presents i els que hi assistiu a través d'internet o de la televisió. Avui celebrem aquesta Missa Crismal, en què beneirem els olis dels catecúmens i els olis dels malalts i consagrarem el Sant Crisma.

Això em fa pensar en aquella història que recull la Bíblia, que explica com Naaman, el cap de l'exèrcit del rei de Síria, que era un home fort i poderós, va contraure una malaltia, la lepra. Els leprosos en aquells temps no tenien curació, els enviaven fora de la població per no contagiar la gent.

Ell va visitar tots els metges famosos que hi havia al seu país, però ningú no el podia curar. Finalment, estava desesperat i la seva criada, una jueva, li va dir: Miri, al meu país hi ha un profeta que cura, que salva, en nom de Déu. Per què no ho intenta, perquè no hi va? Ell, en arribar a Israel, el primer que va fer és anar a veure el rei i aquest li va dir: Jo no puc fer-hi res, ves a veure el profeta.

Hi va anar amb un munt de regals per al profeta Eliseu. Li va demanar ajut i li va respondre: No, no vull cap regal, jo no tinc cap poder, jo pregaré al Senyor perquè tu puguis curar-te. Va pregar Déu i li va dir: Ara durant set dies aniràs a banyar-te al riu Jordà.

El Jordà era un petit riu comparat amb els que ell tenia al seu país i ell es va enfadar: Com és que m'envia a banyar-me al riu Jordà, és que no tenim rius

nosaltres a Síria? Com és que m'envia allà? No hi aniré. No hi volia anar, ell volia tornar marxar al seu país. Els seus criats, els que l'acompanyaven, li van dir: Però si no et costa res, intenta-ho, ja que has vingut aquí, banya't, compleix el que t'ha demanat i provem-ho. Ja has provat tantes coses que no han anat bé, que per una altra...

I ell ho va fer així. Es banyà durant set dies al Jordà i al setè dia la lepra va desaparèixer del seu cos. Va ser el Senyor qui el va curar.

Davant d'aquesta experiència viscuda per Naaman, jo em pregunto: una cosa tan senzilla com banyar-se en un riu, quin poder té? És Déu qui té el poder.

I ara pensem en els olis, una cosa tan senzilla com és l'oli, l'oli perfumat que és el Crisma, pot donar la salvació? Pot guarir un malalt? Aquest és el tema.

Mireu el que diu Sant Ciril de Jerusalem:

«Crist va ser ungit amb l'oli espiritual de l'alegria –ho acabem d'escoltar a l'evangeli–, és a dir, amb l'Esperit Sant, que es diu oli de joia, perquè és l'autor i la font de tota l'alegria espiritual, però vosaltres, en ser ungits amb ungüent material, heu estat fets partícips i consorts de Crist mateix.

No se t'acudeixi pensar que es tracta d'un ungüent simple i comú, ja que, igual que després de la invocació de l'Esperit Sant, el pa de l'Eucaristia ja no és un simple pa, sinó el cos de Crist –és preciós això; pensa en l'Eucaristia, aquell trosset de pa que amb les paraules del prevere en nom de Crist Això és el meu cos, Crist es fa present–; també aquell oli sagrat, després d'invocar l'Esperit en la pregària de consagració, ja no és un simple oli ni un ungüent comú, sinó el do de Crist i de l'Esperit Sant, perquè realitza, per la presència de la divinitat, allò que significa. Per això, aquest ungüent s'aplica simbòlicament sobre el front i els altres sentits del cos, perquè mentre s'ungeix el cos amb un oli visible, l'ànima quedi santificada pel sant i vivificador Esperit» (Catequesi, 21-Mistagògica 31).

D'aquí a uns moments beneirem l'oli dels catecúmens i dels malalts, i consagrarem el Sant Crisma. Us proposo endinsar-nos amb senzillesa en allò que significa cadascun d'aquests olis que presentem al Senyor perquè els beneeixi i els consagri.

Oli dels catecúmens

Amb la seva unció, rebem la força per lluitar contra les forces del mal. Els atletes, antigament, s'enfortien el cos amb oli i, si els seus enemics pretenien agafar-los, lliscaven amb facilitat perquè el seu cos estava untat amb oli.

Demanem al Senyor que ens concedeixi saber identificar i poder-nos alliberar dels assetjaments de l'enemic, del dimoni, del Príncep del mal. A la cultura d'avui, de vegades, el mal es disfressa de modernitat, d'estar al dia, d'una espècie de caritat que posposa la veritat. La temptació és forta i necessitem ser àgils.

El combat cristià no és la militància de la intransigència ni de la ruptura, sinó que les seves armes són la negació d'un mateix, el diàleg pacient amb l'altre, la pregària i la misericòrdia. Demanem al Senyor que ens mantingui en la decisió ferma de lluitar contra el mal amb les armes del bé. Així ens ho recomana Sant Pau: *Finalment, deixeu-vos enrobustir pel Senyor i per la seva força poderosa. Revestiu-vos amb l'armadura que Déu us dona per a poder fer front als atacs astuts del diable. Perquè no ens toca de lluitar contra realitats humanes, sinó contra les potències i les autoritats, contra els qui dominen aquest món de tenebres, contra els esperits malignes que són a les regions celestials. Poseu-vos l'armadura que Déu us dona i així, en aquell dia dolent, sereu capaços de resistir i de mantenir-vos ferms fins a la victòria total. Estigueu a punt, doncs! Poseu-vos el cinturó de la veritat, revestiu-vos amb la cuirassa de la justícia, estigueu ben calçats, a punt per a anunciar l'evangeli de la pau.* (Ef 6,10-18)

Oli dels malalts

Després beneirem l'oli dels malalts. Mireu, els pobres i els malalts són els preferits del Senyor. En els primers capítols de l'Evangeli de Sant Marc es veu amb tota claredat, s'hi acostaven en busca de guariment, de consol i de pau, i ell els curava. Els dos primers capítols de Marc, ho expliquen molt bé.

L'Església posa en mans dels preveres aquesta medecina meravellosa de la Unció, unida a la invocació

de l'ajuda divina. Diu la carta de Sant Jaume: *Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els preveres de l'església perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per ell. Aquesta pregària, feta amb fe, salvarà el malalt* (Jm 5,14-15).

Estimats germans, cuidem molt la pastoral dels malalts. Són els preferits del Senyor. Visitar-los a casa seva i als hospitals és la millor manera d'anunciar la Bona Nova de Jesús. Ara, en temps de pandèmia, no és possible fer-ho, però tinguem-ne cura quan sortim de l'epidèmia. En ells ens espera Jesucrist mateix; ells necessiten la presència entranyable i discreta d'algú que sempre porta la pau, el consol i l'esperança.

Aquests dies, molts metges i infermeres o infermers estan fent aquest paper. També perquè són cristians i porten aquest consol. I no anem a veure només els que ens ho demanen o els nostres col·laboradors més propers. Tots agraeixen la visita, el consol, la pregària del prevere i dels cristians. Fem aquest ministeri amb humilitat, tendresa, assiduïtat i gosadia, però amb prou delicadesa per no fer-nos pesats.

El Sant Crisma

I per acabar, la consagració del Sant Crisma. Cada vegada que algú és batejat, confirmat i ungit prevere, recordem la nostra pròpia unció i fem memorial de les paraules de Jesús: *L'Esperit del Senyor està damunt meu –com diu l'evangeli d'avui–, perquè m'ha ungit. M'ha enviat a anunciar als pobres la Bona Nova, a proclamar l'alliberament als captius i la vista als cecs, per donar llibertat als oprimits i proclamar un any de gràcia del Senyor* (Lc 4, 18-19). Proclamar l'any de gràcia, de perdó, de misericòrdia del Senyor.

Sí, germans, el Senyor ens ha ungit i ens ha fet els seus fills; ens ha fet temples del seu Esperit, portadors de la seva presència amorosa i transformadora. Visquem amb goig el do preciós de la fe i de la vida cristiana. No ens avergonyim de ser els ungits del Senyor. Portem per tot arreu, en qualsevol ocasió, el perfum de Déu, l'aroma suau i preciós d'un amor servicial, acollidor, que ho disculpa tot, que no exigeix res a ningú. Aprofundim en el gran do que hem rebut del Senyor i siguem conseqüents.

No hi cap en nosaltres, ungits de Déu, la impuresa, la hipocresia, la falsedat, la covardia..., en definitiva, el pecat. Estem cridats a ser la bona olor de Crist. Recordeu que necessitem joves a l'Església per ungir-los amb el Sant Crisma en el sagrament de la confirmació, per enfortir-los en el camí de la vida religiosa, per consagrar les seves mans en el sacerdoci.

Preguem els uns pels altres, perquè el Senyor ens doni encert en la pastoral juvenil i vocacional i ens mantingui a tots en el camí de la santedat.

Conclusió

Per acabar, en aquest temps de la pandèmia del coronavirus, necessitem que la medicina trobi el remei per vèncer aquesta malaltia. Preguem perquè el Senyor il·lumini els científics i els ajudi a trobar aviat el remei. Gràcies a Déu, enmig de tants afectats i tantes morts, molts malalts ja s'estan curant.

Però no oblidem que la medicina espiritual també és necessària i molts malalts la necessiten i la demanen. No tinguem por d'oferir aquest remei que és la unció dels malalts i el viàtic, la comunió del Cos del Senyor. Els Sants Pares anomenaven el viàtic, la comunió dels

malalts, “fàrmac d’eternitat”, menjar per al gran viatge cap a la casa del Pare.

Tant de bo que els malalts puguin rebre aquest consol, aquest do, encara que sabem que en aquest temps de la pandèmia és una mica complicat i ho comprenem. Però vosaltres, metges i infermers, preveres que sou als hospitals, podeu fer tant de bé aquests dies.

Que Déu beneeixi els malalts i els seus cuidadors. Que Déu beneeixi totes les famílies. I a vosaltres, que seguiu aquesta Eucaristia des de casa, que Déu us beneeixi i us doni la pau.

AMÉN

Missa Crismal 2019

LA BELLESA DE L'AMOR ÉS EL QUE SALVARÀ EL MÓN

DIJOUS SANT 9 d'abril de 2020

«S'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida» (Jo 13, 4-5)

Germans bisbes auxiliars, germans concelebrants, estimats germans i germanes que seguiu la celebració a través de 8TV, de Ràdio Estel o pel canal YouTube de la Catedral.

Lavatori de peus

Avui és un dia gran per als cristians. Dia gran enmig del dolor que portem tots al cor per la dolorosa situació causada per la pandèmia que ens envolta i que triga a desaparèixer. És cert que, després de tot el nostre esforç de confinament, sembla que comencem a veure una mica de llum al final del túnel.

L'evangeli que acabem d'escoltar ens presenta Jesús, el Fill de Déu, amb els dotze apòstols, celebrant el Sopar Pasqual en una casa. Ell era conscient del que passava i sabia el tràngol que passaria en haver de pujar al Calvari i ser clavat en una creu. Sabia que un d'ells el vendria per trenta monedes de plata i els altres l'abandonarien.

I en aquest context, enmig d'aquest ambient, Jesús s'aixeca, se cenyeix la tovallola, agafa un gibrell i renta els peus dels apòstols. Fa un gest que estava reservat als esclaus i als servents, mai als amos ni als mestres. Un preciós gest que ens mostra la humilitat del nostre Déu, la capacitat de servei i

d'amor de Crist, el seu gran cor i la seva infinita bondat. Amb aquest gest està dient que els perdona, que els estima i que no té en compte el seu pecat de traïció i d'abandó.

Crist apareix com el servent dels servents, el servidor de tots, el que sap perdonar i estimar per sobre de les maldats i pecats dels apòstols.

Veient aquesta actitud humil de Crist, la seva capacitat de servei, em ve al cap l'actitud de totes les persones que en aquests dies veiem que s'han arremangat, que s'han equipat el millor que han pogut per ajudar els afectats pel coronavirus sense preguntar noms, procedència, religió, idees polítiques... Uns ho han fet als hospitals, altres des de casa confeccionant mascaretes, oferint menjars, col·laborant amb diners per fer possibles aquests menjars; també han sorgit iniciatives d'empreses que han canviat la seva producció per fabricar material i aparells per ajudar els malalts i el personal sanitari. Quina manifestació més impressionant de generositat, de solidaritat i d'amor servicial!

Gràcies Senyor, per tanta gent bona i generosa. Una societat que sap humiliar-se per servir i buscar el bé dels germans és una societat que té futur.

Estimeu-vos els uns als altres

L'altre ensenyament que podem extreure de la festa d'avui és que el Senyor ens regala el seu manament: «*Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat*». Sí, és la festa de l'Amor, és el sopar de l'Amor. Jesús ens estima fins a donar la vida per nosaltres. Ens estima sense distingir persones, races, ideologies, procedència...

Hi ha una pregària preciosa al missal, que es prega el diumenge 23 del temps ordinari, que diu: *«Oh, Déu, que manifestes el teu poder amb la misericòrdia i el perdó»*. Sí, la grandesa de Déu, el poder de Déu, és en el seu amor i la seva misericòrdia.

El diable va portar Jesús al ràfec del temple i li va dir: «*Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Escriptura: Donarà ordre als seus àngels de guardar-te*» (Lc 4, 9-10). Hauria estat un miracle prodigiós, però Jesús no va caure en aquesta

temptació; en lloc de fer miracles prodigiosos, obre els braços i es deixa clavar a la creu per amor a tots, per amor a tu i a mi.

Recordeu el que deia Hipòlit, l'ateu, al príncep Miskin, a *L'idiota*, obra escrita per Dostoievski? Deia davant d'un jove moribund: *«¿És veritat, príncep, que una vegada vau dir que el món serà salvat per la bellesa? I mirant al moribund deia, ¿quina bellesa?»* La resposta no és cap altra que la bellesa de l'amor.

Estimats germans i amics, no és aquesta bellesa la que ens ofereix el Senyor, estimant i perdonant a tothom i convidant-nos a fer el mateix? Podem seguir acceptant la insolidaritat, el rebuig cap a molta gent, cap als grans perquè ja no produeixen o perquè ja no són joves, cap als nens no nascuts, cap als discapacitats...? La bellesa de l'amor és el que salvarà el món.

És molt bonic veure que aquests dies de Coronavirus hi ha tan d'amor i solidaritat. Ho veiem als hospitals, a les residències, a les fàbriques on fan materials per ajudar a sortir d'aquesta pandèmia, entre els voluntaris que s'entreguen amb generositat, als menjadors parroquials, a les Càritas parroquials i a les ONG... Quanta bellesa d'amor!

Germans, que el dimoni de la divisió, de la intransigència, de l'odi, de la venjança, dels insults, del menyspreu... no ens sedueixi. Obrim els pulmons del nostre ésser al bon oxigen de l'Amor, d'aquest amor que neix del costat obert de Crist a la creu, del qual brolla l'Eucaristia, font de l'amor.

Preguem al Senyor perquè aquest "antídot" de la fraternitat s'encomani al món, perquè desapareguin

les 30 monedes per matar el germà i perquè, així, puguem sortir a aplaudir cada dia al balcó de la vida.

Obrim les orelles per escoltar les campanes de les nostres parròquies com a senyal de solidaritat i d'esperança. I que un dia, no gaire llunyà, ens puguem abraçar sense guants ni equips de protecció, i puguem parlar sense mascaretes. L'amor tot ho venç.

Vull acabar amb aquesta pregària al Senyor:

> Gràcies, Senyor, perquè ens vas estimar fins al final, fins a l'extrem que es pot estimar: donar la vida per un altre.
>
> Gràcies, Senyor, perquè a l'Últim Sopar vas partir el teu pa i vas compartir el teu vi, per satisfer la nostra gana i la nostra set...

Gràcies, Senyor, perquè a l'Eucaristia ens fas U amb tu, ens uneixes a la teva vida, en la mesura en que estiguem disposats a entregar la nostra...

Gràcies, Senyor, perquè en el pa i en el vi ens entregues la teva vida i ens omples de la teva presència.

Gràcies, Senyor, perquè vas voler celebrar la teva entrega al voltant d'una taula amb els teus amics, perquè fossin una comunitat d'amor.

Beneeix el nostre sopar, Senyor; beneeix els nostres germans més fràgils i malalts amb qui avui ens sentim especialment units. Que la fraternitat els il·lumini i els doni esperança.

AMÉN

DAVANT DEL CRIST QUE MOR PER SALVAR-NOS A TOTS, PREGUEM!

DIVENDRES SANT 10 d'abril de 2020

«Hi havia allà un gerro ple de vinagre. Van posar al capdamunt d'un manat d'hisop una esponja xopa d'aquell vinagre i la hi acostaren als llavis. Quan Jesús hagué pres el vinagre, va dir: Tot s'ha complert. Llavors inclinà el cap i va lliurar l'esperit» (Jo 18, 1 - 19, 42)

Germans que seguiu aquesta celebració litúrgica a la catedral, germans i germanes que la seguiu també a través dels mitjans de comunicació, la televisió, la ràdio, Instagram... que Déu us beneeixi a tots.

Estem en una celebració litúrgica austera. Com aquesta Setmana Santa, així va ser la primera Setmana Santa, la de Jesús com a protagonista vivent aquí a la Terra, a Jerusalem. Dura, difícil, en silenci, en soledat, com també avui. Una celebració que té una primera part d'escolta de la paraula de Déu, de fer un record de tot el que va passar fa dos mil anys, un segon moment d'adoració de la Creu, que farem d'aquí a uns moments, i la pregària universal davant de Crist crucificat que dona la vida per salvar-nos a tots.

Preguem per l'Església i pel món sencer i de manera especial pels nostres germans que pateixen més a causa de la pandèmia del coronavirus, pels seus familiars, pels que han mort, pels que són als hospitals, els que estan en quarantena. Preguem per tots ells. I després, al final, podrem rebre la comunió aquí i vosaltres des de casa podeu fer-ho espiritualment.

Una celebració una mica diferent de tots els altres dies, austera perquè Crist ha mort; serà demà, dissabte a la nit, quan novament, amb joia, cantarem la resurrecció de Jesucrist.

I aquesta lectura de la passió de Jesucrist em recorda quan jo era un capellà jove. Feia tots els anys els exercicis espirituals a un monestir de monjos cistercencs. A les quatre de la matinada anaven a l'església per participar en la pregària litúrgica de l'ofici de lectures. I quan acabaven aquesta pregària, tenien una hora de pregària personal, de cinc a sis del matí. Durava una hora l'ofici de lectures i una hora de pregària personal, de *lectio divina*.

A mi sempre em sorprenia que un dels monjos, el que feia de porter al monestir, tots els dies i tots els anys que hi anava, quan acabava l'ofici de lectures, anava al costat de la porta del claustre, on hi havia la creu de Jesucrist, una gran creu del crucificat. S'agenollava allà i passava l'hora pregant.

Jo el veia cada any. Era un home d'una gran cordialitat, d'una actitud de servei, de joia. Quan anaves al monestir sempre era molt agradable, molt amable, molt servicial. Quan va morir els monjos em deien: *Ha vist aquest home? Per nosaltres era un sant. Com pregava, com donava testimoni de l'amor de Déu.* I jo deia ¿on trobava aquest monjo aquesta força, aquesta espiritualitat, aquesta joia, aquesta actitud de servei? On la trobava? La trobava en aquest contacte personal amb Jesucrist a la creu. De la creu brolla sempre aquesta esperança, aquesta joia, aquesta llibertat.

La litúrgia d'avui ens convida a tots a mirar Jesucrist i pregar-lo. Pregar davant d'ell, sense gaires paraules. Probablement, meditant la Passió de Jesucrist segons Sant Joan -que acaba de ser proclamada-, hi ha detalls que ens han tocat el cor: com Jesús parla a Pilat, com és empresonat, com porta la creu, com el crucifiquen, com mor, les paraules que diu, com ens dona la seva mare... Cadascun de vosaltres, de

nosaltres, ha estat tocat per alguna actitud o paraula de Jesús. Mireu, no oblideu que aquesta meditació de la passió de Jesucrist és la font de santedat per a tots nosaltres.

La imitació de Jesucrist, un llibre que tots els sants han llegit i han meditat, diu en el llibre segon: *«si no ets de meditar coses profundes i celestials, entretén-te en la passió de Jesucrist, i entra content en les seves sagrades nafres; ja que si t'arreceres devotament en les nafres i preciosos estigmes de Jesucrist, sentiràs un gran confort en les tribulacions, no faràs cas dels menyspreus dels homes...»* Veieu? Ell

parla de l'experiència. Si estàs unit a Crist, a les seves ferides, no sentiràs els mals de la vida. *«Sentiràs un gran confort en les tribulacions, no faràs cas dels menyspreus dels homes i fàcilment sabràs suportar les murmuracions»*. Tan de bo, germans i germanes, que nosaltres poguéssim seguir i viure aquest ensenyament de *La imitació de Jesucrist*.

Però jo també em pregunto, després d'escoltar el relat de la passió de Crist, ¿quin missatge, què podem aprendre del Senyor, del Fill de Déu, condemnat i crucificat en un dia com avui, el primer Divendres Sant de la història?

En primer lloc, potser la pobresa; una pobresa voluntària, triada pel Senyor. Li van treure la roba, nu, sense res. Ell és el Salvador del món! Hem de despullar-nos de tanta riquesa, de tants ornaments, de tantes coses innecessàries.

Segona cosa que podem aprendre, la caritat perfecta, l'amor, carrega sobre les espatlles els pecats de tots, fins i tot, els dels que el maten. Carrega el pecat de tothom, fins i tot, d'aquells que l'odien, d'aquells que el condemnen. Mor per tothom. Una caritat perfecta, l'amor per a tothom. ¿Tens algú al cor que no puguis veure o que et costa perdonar? Aquesta tarda, mirant Crist, digues-li *et perdono, t'estimo*. Veuràs quina pau trobaràs. I la força del Senyor t'ajudarà a perdonar.

Tercer, una immensa misericòrdia, perquè no només ens ho perdona tot, el Senyor, sinó que ens permet contemplar el seu rostre al Paradís. Jesús diu: *«Perdona'ls perquè no saben el que fan»*. Ho excusa tot. I li diu al lladre bo: *avui em veuràs, al Paradís*. Avui. Que bonic! *Recorda't de mi quan arribis al teu regne. T'ho asseguro, avui seràs amb mi al Paradís.* I

em veuràs. Que bonic! Immensa misericòrdia del Senyor amb el lladre bo, amb tots.

Quart, la perfecta obediència del Senyor. No ha fet més que la voluntat del Pare, lliurant la seva vida fins a la mort. Va ser un esforç enorme, li costa entrar en la passió, no hi entra per gust. Li costa, però li agrada obeir el Pare i, per això, diu: *«No es faci la meva voluntat, sinó la teva»* i *«Pare, a les vostres mans encomano el meu esperit»*. Aquesta obediència el fa lliure i li dona una pau que Ell ofereix a aquells que el miren i als que l'envolten. Aquesta gratuïtat, aquesta gratuïtat del seu amor, perquè viu amb obediència total al Pare. Et costa obeir? Et costa seguir els plans del Senyor? Accepta'ls, agafa't a la Creu del Senyor i trobaràs aquella pau que el món no et pot donar.

Cinquè, la paciència perfecta en els suplicis més cruels. Aguanta, resisteix... Hi ha un sant ortodox, Silvà del Mont Athos, que sempre repetia: *aguanta a l'infern i no desesperis, aguanta*. I aquesta resistència és el que t'ajuda a acollir la pau i la salvació que ve de Déu. Certament, ens l'ensenyen els sants, aquesta resistència. I Crist resisteix amb paciència, aguanta, ho ofereix tot per la salvació del món, per tots nosaltres.

Sisè, una fermesa indestructible, per ensenyar-nos a perseverar. És manté ferm, sense doblegar-se. Jesús s'aixeca tres vegades; no pot més, però s'aixeca. No pot amb la creu i l'ha d'ajudar el Cireneu, però segueix endavant. És meravellós. I quanta gent hi ha avui al món que no es doblega? Veiem els metges i les infermeres i aquells que treballen per guarir els malalts de coronavirus que estan esgotats, però segueixen. Segueixen lluitant, per amor a la humanitat, per amor als germans, per amor a tots nosaltres, amb actitud de servei. I les mares, que teniu cura dels vostres fills, en les dificultats i en els

problemes. Aquesta fermesa, això és el que salva i, també, el que us dona una gran alegria.

En darrer lloc, l'oració contínua. Perquè, fins i tot, penjat a la creu, clavat a la creu, Jesús no deixa de pregar al Pare del cel ni un instant: *Pare, a les vostres mans encomano el meu esperit. Perdona'ls. Tinc set.* Com s'adreça al Pare! Són paraules curtes, són mirades, però és oració que neix al cor. No deixeu, no deixem mai, ni en els pitjors moments, de mirar el Crucificat i dir-li alguna paraula, sempre amb confiança. Santa Teresa del Nen Jesús deia, i ella és mestra d'oració, és doctora de l'Església –el Catecisme de l'Església, quan parla, en el capítol cinc, de l'oració, la primera definició que posa sobre l'oració, és la proposada per aquesta Santa– l*a pregària és un impuls del cor*. Un sospir que surt del cor cap al Senyor. Un ai, un oh, un plor, un crit, de vegades una

paraula, de vegades una frase... però és, sobretot, aquest impuls, aquesta mirada d'amor cap a la Creu.

Que avui i demà, de manera singular i particular, mirem tots la Creu que ens il·lumina i ens salva. Tots recordem, mentre cremava la Catedral de Notre-Dame de París, aquella impactant imatge d'un temple cremat on restava, a l'altar major, la creu sencera, il·luminada, com un signe d'esperança. La Creu és l'esperança. La Creu és la nostra salvació. Ella ens portarà sempre a la resurrecció i al triomf.

AMÉN

CRIST HA VENÇUT LA MORT, PER QUÈ TENIR POR?

VETLLA PASQUAL 11 d'abril de 2020

«L'àngel digué a les dones: No tingueu por, vosaltres. Sé que busqueu Jesús, el crucificat. No és aquí: ha ressuscitat, tal com va dir. Veniu, mireu el lloc on havia estat posat. Aneu de seguida a dir als seus deixebles: "Ha ressuscitat d'entre els morts, i ara va davant vostre a Galilea. Allà el veureu." Aquest és el missatge que us havia de donar» (Mt 28, 5-7)

Estimats germans i germanes que seguiu aquesta celebració a través de 8TV i el canal YouTube de la Catedral; germans i germanes que participeu en aquesta celebració, a tots: **bona Pasqua de Resurrecció!**

Celebrem amb goig la victòria de Jesús sobre la mort. Un reguer d'esperança, d'il·lusió i de pau brolla del sepulcre de Crist obert i ple de resplendor. Crist ha Ressuscitat!

En silenci, amb una alegria continguda, celebrem:

El triomf de la vida

Crist ha vençut la mort. Per què tenir por? Sempre m'ha impressionat veure com els màrtirs cristians es van acostar a la mort amb pau, fins i tot, cantant Salms i Himnes. Aquesta alegria i aquesta pau davant la mort és fruit de la fe en la resurrecció. Si viure és estimar, la resurrecció de Crist és el triomf de la vida, és el triomf de l'amor. Sí, germans, diu el Càntic dels Càntics que «*l'amor és fort com la mort*» (Ct 8,6), però ara podem dir que és més fort que la mort. Si Déu és amor, com no ha de ser l'amor el més fort?

Podem entendre les paraules de l'escriptor Gabriel Marcel: «*Estimar és dir a l'altre: tu no moriràs, perquè jo t'estimo*». Això és el que ens diu avui Crist Ressuscitat. I això ho podem dir enmig d'aquesta pandèmia que ens envolta i ens atemoreix. Aquesta situació ens recorda que no som eterns, que aquí estem de pas, i que ens espera

una vida en la qual podrem ser plenament feliços, sempre i quan ens obrim a l'amor de Qui és l'Amo de la vida i de la mort, el Crucificat que ha ressuscitat, Crist el Senyor.

El triomf de l'esperança

Amb la Resurrecció de Crist sabem que el final no serà la desgràcia, sinó la gràcia; no serà el dolor, sinó el goig; no serà la injustícia o l'opressió, sinó l'alliberament. També tenim clar que això no s'aconsegueix en un dia, però no perdem l'esperança perquè Déu sempre compleix el que promet.

L'esperança va sempre unida a la paciència i a la certesa. Siguem homes i dones d'esperança enmig d'aquest món de vegades trist i que ha perdut la il·lusió pel futur, que només pretén treure partit de l'aquí i l'ara. «*Santa Maria de l'Esperança, manteniu el ritme de la nostra espera*».

I aquesta esperança és la que ens transmeten aquells que amb generositat i entrega constant es desviuen per vèncer la pandèmia, per ajudar els malalts d'aquest virus, per atendre els més pobres i vulnerables. Germans i germanes, sou testimonis d'esperança quan viviu d'aquesta manera i feu tot això. Gràcies. Gràcies per donar-nos esperança.

El triomf de la santedat

La Resurrecció significa el triomf de la santedat. Els pecats van quedar clavats a la creu o enterrats al sepulcre. També nosaltres, per la fe i el baptisme, ressuscitem a una vida nova.

Sant Pau ens ho adverteix: «Celebrem la Pasqua, no amb llevat vell (llevat de corrupció i maldat), sinó amb els pans àzims de la sinceritat i la veritat» (1 Cor 5,8)

Pel Baptisme quedem nets de pecat i el Senyor ens vol sants per sempre. Sigueu sants perquè el vostre Pare del cel és sant. I ser sant és viure units a Crist i complir sempre la seva voluntat.

Sí, germans, no abaixem la guàrdia ni el llistó. Lluitem contra la corrupció i la hipocresia, contra la divisió i l'individualisme, contra la insolidaritat i la maldat; lluitem contra tot pecat.

No abaixem el llistó, no ens obsessionem a emmagatzemar coses aquí, perquè, com ens recorda el papa Francesc, mai no s'ha vist cap cotxe fúnebre acompanyat d'un camió de mudances... Estem vivint un temps de gràcia per obrir-nos a la solidaritat i, per tant, a la salvació de Déu.

Amb l'ajuda del Senyor podem i hem de ser sants, sants normals, dels de la porta del costat, com diu el Papa. Sants que escampin la bona olor de Crist.

El triomf de l'alegria

La tristesa dels apòstols es torna alegria després de la Resurrecció; Crist inunda d'alegria els cors dels que es troben amb Ell.

Ells es van alegrar de veure el Senyor [...]
Plens d'alegria van tornar a Jerusalem [...]
Per què plores?, li dirà Crist a Maria Magdalena [...]

L'alegria i la pau són els fruits de la Resurrecció. Una alegria que no és cridanera, sinó que és íntima, profunda, permanent, desbordant; abraça tot el nostre ésser i l'esponja; s'encomana, no es pot amagar, és seductora i convincent. Un tret que defineix els sants és la seva profunda alegria. «*Un sant trist és un trist sant*», deia Chesterton.

Germans i germanes, enmig de les creus i les dificultats de la vida, visquem joiosos sabent que Déu és viu, que Déu ens estima, que t'estima a tu i a mi, i que ens acompanya avui i sempre, especialment enmig del dolor, de la por i de l'angoixa.

Deixem-nos acariciar per Ell, per la seva mà bondadosa en la qual apareix la marca de la llaga de la seva crucifixió.

Déu és amor i t'estima. Per això podem dir: Al·leluia!

AMÉN

QUINA CEGUESA NO ENS DEIXA VEURE EL RESSUSCITAT?

PASQUA DE RESURRECCIÓ 12 d'abril de 2020

«El diumenge, Maria Magdalena se'n va anar al sepulcre de bon matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre» (Jo 20, 1)

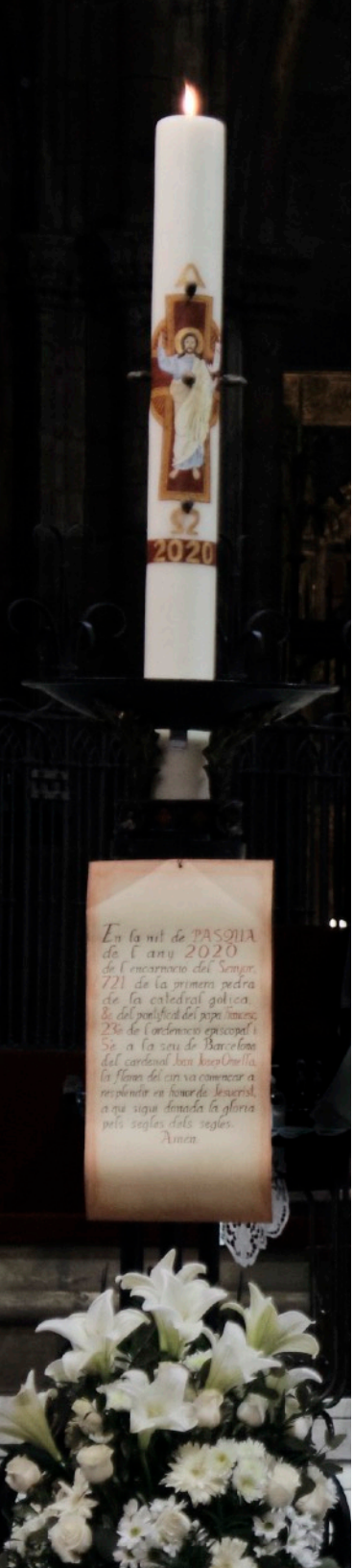

Benvolguts germans bisbes i preveres que ens acompanyeu, germans i germanes que seguiu a través dels mitjans de comunicació aquesta celebració a través de 8TV, Ràdio Estel i el canal de YouTube de la Catedral. Vull donar les gràcies, sobretot, al Canal 8TV pel servei que ha fet aquests dies de Setmana Santa, que ens ha permès arribar a més gent, d'una manera, potser, més visual. Moltíssimes gràcies per aquest servei que heu fet al poble de Déu, al poble cristià. Moltes gràcies.

A tots vosaltres, germans i germanes,

Bona Pasqua de Resurrecció!

Celebrem amb joia la victòria de Jesús sobre la mort. Un reguer d'esperança, d'il·lusió i de pau brolla del sepulcre de Crist obert i ple de resplendor. Crist ha Ressuscitat, diem els cristians, especialment, en un dia com aquest, de Pasqua de Resurrecció.

Però potser, avui, sorgirà en el cor de molts una pregunta com aquesta, de debò Crist ha ressuscitat? On és i on el podem trobar?

Primers testimonis

Mireu, aquestes mateixes preguntes es van fer els deixebles de Jesús, els apòstols. No els cabia al cap que Crist hagués ressuscitat, però el van trobar. El Senyor els va sortir a l'encontre i el van reconèixer. A partir d'aquesta experiència es van convertir en els seus testimonis.

Crist se'ls va manifestar a través de petits signes fins al punt d'arribar a menjar amb ells, de deixar-se tocar les nafres impreses a les mans, als peus i al costat.

És cert que ningú no era present en el moment de la resurrecció de Crist, però són molts els signes que apunten cap aquest esdeveniment metahistòric.

Un d'aquests signes el trobem recollit en l'evangeli que acabem de proclamar. Pere i Joan, quan entren al sepulcre, veuen «*aplanat el llençol d'amortallar, [...] però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol*». I diu l'evangeli que Joan «*va veure i va creure*».

El Nou Testament conté altres signes reveladors de la resurrecció de Jesucrist. Un de preciós és el de

la trobada de Maria Magdalena amb aquell que semblava l'hortolà; quan aquest li pregunta: «*Dona, per què plores? Qui busques?*». Maria li respon: «*si te l'has emportat tu, digues-me on has posat el cos, i jo mateixa me l'enduré*». Llavors diu Jesús, per veu de l'hortolà, «*Maria*». Ella es gira, el reconeix i l'abraça.

També és meravellós el passatge del pelegrí, el desconegut, que es fa trobadís als dos deixebles que caminen desanimats cap a Emmaús. Llavors, Crist els surt a l'encontre, sense que el reconeguin. Els escolta, els anima, els consola, els dona esperança i, finalment, el reconeixen en partir el pa. Llavors, tornen a Jerusalem plens d'alegria a anunciar que Crist és viu.

Hi ha molts més signes reveladors de la resurrecció de Jesucrist, però deixeu-me acabar avui amb un d'impressionant, em refereixo a la pesca miraculosa al llac de Galilea. Després de la mort de Jesús, mentre els deixebles són a la barca pescant al llac de Galilea, se'ls apropa un desconegut que des de la riba els diu: «*tireu la xarxa a la dreta de la barca i trobareu peix*». Així ho fan i la xarxa s'omple de peixos. I és llavors que Joan el reconeix i diu: «*és el Senyor*». Un cop a la riba, van poder veure'l, conversar i, fins i tot, esmorzar amb Ell. Quin Déu més impressionant és el nostre! No deixa mai de meravellar-nos per la seva immensa senzillesa i proximitat!

Però n'hi ha que diran, això va ser fa prop de dos mil anys; hi ha testimonis més propers que ens puguin donar fe de Crist ressuscitat?

En cito només dos.

André Frossard, ministre de la III República francesa i secretari general del partit comunista francès, va escriure un llibre en què explica com es va trobar amb Crist. El llibre es titula *Déu existeix, jo el vaig trobar*. El podem trobar encara a les llibreries, existeix, es pot llegir. Una narració preciosa on explica la seva vida i com va ser la seva trobada amb el Senyor, que el va portar a batejar-se i a entrar a l'Església Catòlica. Una trobada que va canviar-li totalment la vida.

L'altre testimoni, Paul Claudel, diplomàtic i poeta francès, a la Catedral de Notre-Dame de París, mentre el cor cantava el Magníficat de la vigília de Nadal, va tenir una rauxa interior i va sentir una veu al cor que li deia: *Déu és aquí i t'estima*. I aquesta certesa de la presència

de Déu li va revifar la fe i va tornar a formar part de l'Església que havia abandonat.

Ells són, entre molts altres, testimonis preciosos de l'alegria de la trobada amb Crist Ressuscitat. Ells, que l'han trobat, ens diuen: *no tingueu por, Crist és viu, ens acompanya, no ens abandona, és el Déu de l'amor i de la pau.*

On és avui el Ressuscitat?

Quins senyals tenim aquí, a Barcelona, a la nostra ciutat, al nostre poble, per reconèixer-lo? Potser també són aquestes les preguntes que molts de vosaltres us podeu fer en el vostre interior. Sí, sí –podeu dir– tot això és molt bonic, però en temps de pandèmia, en aquest món tan complex i convuls d'avui, amb tants problemes i tanta solitud, tantes guerres i tant de patiment, on podem trobar el Ressuscitat?

Mirem atentament el nostre voltant i descobrim-hi els *sants de la porta del costat*, com diu el papa Francesc. Són els testimonis veritables que ens mostren que Crist continua viu. S'ho han jugat tot per Ell i, no sense dificultats ni problemes, viuen amb pau i alegria.

On hi ha caritat i amor, allí hi ha el Senyor. ¿No veieu la presència del Senyor en tantes persones que estimen gratuïtament, que es gasten i es desgasten pels altres, que posen la seva vida al servei dels més pobres i desvalguts, fins i tot, a costa de perdre-la i, de manera especial, en aquest temps de pandèmia? No és un signe de la presència del Senyor?

Diu l'evangeli, *on dos o més es reuneixen en nom meu, allí soc jo, enmig d'ells*. No veieu el Senyor Ressuscitat en els grups de persones, molt diverses en la manera

de ser i d'opinar, però que són capaces d'unir-se per un projecte comú al servei del poble i del bé comú?

Diumenge de Pasqua 2019

Sabrem descobrir la crida que ens fa el Senyor Ressuscitat a canviar d'actituds i a comprometre'ns a anar tots plegats, escollint el que ens uneix? Perquè això serà el signe de la presència del Senyor. La divisió no, la unió sí.

Serem capaços de desempallegar-nos dels nostres egoismes, pensant més en els altres, en el bé de tots, especialment dels més pobres i necessitats? Si ho fem, es veurà en nosaltres el Ressuscitat i sentirem la seva presència.

Preguem amb intensitat perquè els que ocupem càrrecs de responsabilitat exercim el poder buscant sempre el bé comú, deixant veritablement de banda qualsevol interès particular, qualsevol alternativa que només busqui treure'n rèdit privat provocant enfrontaments, murs i divisions.

I diu l'evangeli: *el que feu a un dels meus germans més petits m'ho esteu fent a mi*. Crist s'identifica amb els pobres. ¿Tan cecs estem com per no veure, per exemple, en la Mare Teresa de Calcuta, en la seva atenció als més abandonats i descartats de la societat, el rostre i la tendresa de Déu? I, davant la por i la incertesa que provoca el coronavirus, ¿no és un signe del Ressuscitat tot l'allau d'amor i d'entrega que s'està generant en tants creients i en tanta gent de bona voluntat? Això és signe del Ressuscitat, com el llençol aplanat que Joan i Pere van trobar al sepulcre buit, signe de la seva resurrecció.

La pregunta no és ¿on és Déu?, sinó ¿quina ceguesa no ens deixa veure el Ressuscitat present que actua al nostre voltant i en la nostra vida?

Potser hauríem de fer una senzilla pregària, avui,

> *Senyor, que et vegi, que et reconegui.*
> *Augmenta la meva fe*.

I, seguidament, dir amb l'apòstol Sant Tomàs, l'incrèdul, tot tocant les llagues de Jesús, del Crucificat i Ressuscitat:

> *Senyor meu i Déu meu, crec en tu*.

Germans, que l'alegria i la pau de Crist ressuscitat, omplin les nostres vides i els vostres cors. A tots vosaltres, feliç Pasqua de Resurrecció.

AMÉN

Fotografía Pere Virgili
Arquebisbat de Barcelona

Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona

El cardenal Joan Josep Omella va néixer el 21 d'abril de 1946 a la població de Queretes, Terol, arxidiòcesi de Saragossa. Va estudiar al Seminari d'aquesta diòcesi i en Centres de Formació dels Pares Blancs a Lovaina i a Jerusalem. El 20 de setembre de 1970 va rebre l'ordenació sacerdotal i en el seu ministeri va treballar com a coadjutor i com a rector.

Entre 1990 i 1996 va ser vicari episcopal a la diòcesi de Saragossa, moment en el qual fou nomenat bisbe auxiliar

El 27 d'octubre de 1999 li fou encarregada la diòcesi de Barbastre-Monsó, de la qual va prendre possessió el mes de desembre. Entre el 24 d'agost de 2001 i el 19 de desembre de 2003 va ser administrador apostòlic d'Osca i, alhora, entre el 19 d'octubre de 2001 i el 19 de desembre de 2003, administrador apostòlic de Jaca. El dia 8 d'abril de 2004 és nomenat bisbe de la diòcesi de Calahorra i La Calzada-Logroño, de la qual prengué possessió el 29 de maig.

El 6 de novembre de 2015 es va fer públic el seu nomenament com a arquebisbe de Barcelona, càrrec del qual va prendre possessió el 26 de desembre del mateix any.

Fou creat cardenal pel papa Francesc el 28 de juny de 2017 i és president de la Conferència Episcopal Espanyola des del 3 de març de 2020.

Publicacions de la
Catedral de Barcelona